

1a

A kad se rodi
pólu nóci biše,
to ānĵel pastīrom
kad navīstīt htiše,
vidēc ga kod sēbe
svi se pristrašiše.

Jer ih svitlost Bòžja
tāda svīh obsīni,
tāko da nōc mrāčna
u dān se promīni;
kē takōva svītlost
prija se ne vidi.

Tad reče njēm ānĵel:
Bójat se nemōjte,
neg u Bètlem vidit
rójena vi pōjte,
kómu čāst i slāvu
iz srca poklōnte.

Jer Ōn je Sīn prāvi
Ōca privičnjēga,
ki će vāš Spasītēlj bīti
i svīta svēga,
zāto pōjte
klānĵat u vešēlju Njēga.

Ovdje pak
k ānĵelu mnōštvo doletīlo
zgōr Vōjske nebēske,
ko se s njim združīlo,
kóje s pīsmi
Bóga ovāko je falīlo:

2a

To čūvši pastīri,
rēkoše:
Ājdemo, vēseli, k Bètlemu,
svi se uputīmo,
da tū Rīč ròjenu
u njēmu vīdimo.

I udīlj skòčivši,
u Bètlem pōjdoše,
što bi od Ditiča rečēno
nājdoše,
kóga vōl i pūlić s njim
dāhom tepliše.

I ōvdi,
klēknuvši na gòla kolīna,
blāgoslov prošāhu
od Bòžjega Sīna,
ki se je rodiō
za spasēnje svīta.

A pòkle
blāgoslov bijāhu primīli,
hvāle Bōgu dāvši,
òdtle se dilīli,
ter svāk k stādu svōmu
srično se vratīli.

Nākon trīnadest dān
Tri Krālĵa prīdoše,
gdī s Mājkom u spīlji
Ditiča nājdoše
i gdī na kolīna
svī svōĵa pādoše.